

Vrijwilligers Vertellen

Bep Post
82 jaar

Begeleidster KoffiePlus

Vrijwilligster bij de S.U.S. sinds 2002

In 2000 stopte ik met werken. Ik was bang dat ik een gat zou vallen en wilde graag iets doen. Ik werd vrijwilligster bij de bingo. Ik moest naar de winkels om prijsjes te vragen. Ik voelde me net een bedelares, dus daar stopte ik gauw mee, want dat vond ik niet zo leuk. Sinds zes jaar ben ik begeleidster bij de KoffiePlus. Ik vind het gewoon gezellig, onder de mensen zijn, iedereen heeft wel een leuk verhaal en het zijn gezellige mensen.

Mijn hobby's zijn zingen bij het koor De Zingende Zwanen en ik zit op het handwerken. Daar mag je ook kaarten borduren. Ik gymde altijd, maar daar ben ik mee gestopt. Ik zat een hele tijd op kaarten maken, maar daar was geen begeleidster meer, dus dat doe ik nu gewoon zelf thuis.

Ik begon met huishoudelijk werk bij de Hoogovens en Heliomare. Ik moest dat leren van mijn vader. Toen ik ging trouwen, was ik zwanger en stopte ik met werken. In mijn tijd was het zo dat de man de kost moest verdienen. Die verdiende genoeg om vrouw en kinderen te onderhouden. Je was ook veel meer tevreden als nu. Ze willen nu alles hebben. Ik zie het aan mijn kleinkinderen. Eén kleinzoon heeft twee kinderen en zijn vrouw werkt. De oma, mijn schoondochter dus, past op. Ze hebben een auto, een koophuis, een motor, ze willen dit en dat. Dat had je vroeger allemaal niet. Je was overal tevreden mee.

Toen mijn kinderen naar de hogere school gingen, ging ik weer werken. Ik was 38 jaar. Ik kwam bij medaillefabriek Cuprolux in Uitgeest terecht. Frans Zonjee was de directeur. Daar maakten we medailles voor het hardlopen, zwemmen, de avondvierdaagse en speldjes voor de Elfstedentocht. Die was voor het laatst in 1997. Duizenden maakte ik er. Je zat de hele dag achter een machine, de medailles vielen in een mandje. Er zat een oogje aan, daar moest je met een machine een gaatje in maken en dan ging er een lintje door. Ik werkte er 10 jaar toen overleed Frans Zonjee. Een bedrijf in Zoetermeer nam het over. We reden elke dag met z'n vieren in een leaseauto naar Zoetermeer. Op een gegeven moment ging ik vier dagen werken. Daar werkte ik nog 13 jaar.

Mijn man was al vroeg afgekeurd en was huisman. Als ik thuiskwam stond het eten klaar. Hij deed de boodschappen en het huishouden. Mijn kinderen waren al groot, dus het waren geen sleutelkinderen. Ze zaten op de hogere school en bleven tussen de middag al over.

Ik heb twee zoons. De jongste is pasgetrouwd en heeft geen kinderen. De oudste heeft drie kinderen en die kinderen hebben ook weer kinderen. Ik ben dus overgrootoma. De 4de generatie Post. Mijn man, zoon, kleinzoon en achterkleinzoon heten Post. Ze hebben allemaal jongens, dan blijft de naam in de familie. Leuk hè.

Een oppas oma was ik niet. Mijn zoon reed toentertijd motor en als ze op een avond of in het weekend motor wilden rijden, dan paste ik op. Maar normaal niet, want ik heb tot mijn 60ste gewerkt.

Ik ben geboren in IJmuiden, woonde ook nog in Beverwijk en nu alweer 48 jaar in Uitgeest. Ik voel me Uitgeester. Het is een rustig en fijn dorpje en er is van alles te doen. De eerste 10 jaar dat ik in Uitgeest woonde, was mijn man havenmeester en woonden we op een woonark. Mijn kinderen waren nog klein. Daarna kwamen we in het dorp wonen.

Nu ben ik 82 jaar en ik hou het vol totdat ze zeggen: "Bep we hebben niks meer aan je, je bent te oud." Stel dat ik alleen maar zit en niks doe, dan hebben ze niks meer aan me, maar ik loop nog net zo hard mee. Ze zijn ook allemaal tegen de 80. Ik heb het heel erg naar mijn zin en ik vermaak mezelf lekker. (interview 01-06-2022)